

תהרין

עין אנושי-אידיאלי בנאלי, על-כלפניו, דלה מכדי לסוות סביבה ערב שלם.

★ פנטסטי (הימחה) תמוה ומגוחך כי בתכניה מעויים לציין ש-פנטסטי סימן מפנה חשוב בתולדות המחזמר העולמי, ממש כמחזמר שיעור, דבר שאין לו כל אחיזה במציאות. התמליל של **טום ג'ונס** והמוסיקה של **הרווי שמירט** חסרי-ענין ומיושנים. **מישה פלג** שניסה לעבד במק-צת את המוסיקה (שכאלו חוברת בשנת תרצ"ו) ולהתאימה לעידן 69. הכין עיבודים לפסנתר, כלי-הקשה וקונטרבאס. דבר זה כמעט ולא מורגש. על-אף הנגנים המעולים, דומה כי זוהי חזרה, וכי התזמורת המלאה יותר, לא הגיעה משום-מה. בכלל לא ברור כיצד תיאטרון (ועוד "לאומי") המכבד את עצמו, מעז להעלות מחזמר (אפילו אם נתעלם נא לרגע מקלישותו) ללא שחקן זמר באחד התפקידים המרכזיים? **אריה לביא** יודע לשיר ולשחק, **שולה חן** רק לשיר. **ג'ורג' חשביה**, בתפקיד אילם, אומר הרבה. **ישראל בקר**, מרגיש טוב, משתעשע ומשעשע. **ברוך רויד** עושה חיל ומצליח לבדו בצורה מעוררת-כבוד.

***** כלאדם** (עלידי להקת האוני-ברסיטה העברית בירושלים) אחד המרצים, **אריה זקס**, עיבד וביים בצורה מהנה ובלתי יומרנית, ולכן כה מרתקת (בעזרת תאורה, תכשיטות, תפאורה, הורכת סייף וניהול מוסיקאלי מעודנים וקולעים) הצגה רבת-פיוט והומור, המבוססת על אגדה תיאור-לוגית מן המאה ה-15. ניכר כי עבודת הכל נעשתה בחסירות רבת-השראה וצוות השחקנים המקצועיים (ביניהם **ז'אק כהן** המצויין, **ליאור ייני** ועליזה רוזן ה-מלוטשת) הנעזר ב"חובבים" מקצועיים למדי, מתלמידי האוניברסיטה, נראה כאנסא-מבל מגובש לכל דבר. כך למשל, מסגור הזנב המחובר לצד הקדמי של אחורי **עמי"אל שוין**, את הסטודנט שבו, המגלם כאן בליצות משובבת, את התאווה, אחת מידי-דות או מידידי כלאדם, הסימליים, המסר-בלהצטרף אל מסעו הצפוי האחרון.

בידור

★ להקת פיקוד דיונונה (תיאטרון רון דגן) בלהקת הבידור הישראליות לי-מיניה, איאפשר בלי פארוודיה על משה. להקת צעירים חביבים זו, כחרה לפארד על המחזה המוסיקאלי **דן אלמגור** ובמיוחד, **נורית הירש**, "גנבו" ביוצקין, ובחוש הומור גלוי, קטעים בולטים ממוסיקאטס מפורסמים, כדי להגיש את **הוקי מזלם** שלהם, על נער הששועים של העולם ה-מצרי, משה רבנו כבדי-הפה. כשיהודה **ברקן** פושט ידיים קדימה, ושר יוכבד, יוכבד (במקום מאריה, מאריה, עם מנגינת ווסט סאייד סטורי של **ברנשטיין**) חקא עוזרת לפארוודיה העובדה שהשירה אצלו איננה הצד החזק, כמו ההצחקות, בהן הוא

- לא כדאי לראות
- **** חובה לראות
- *** רצוי לראות
- ** אפשר לראות
- * לא חשוב לראות

הולנוע

★ הסלמה (גת, ת"א) בן היפי לאב מלינור רוצה לברוח להודו ולחיות עם המהירשים, אך בעזרת ההון שלו שוכר אביו פיסכיאטריה פרטית, הגורמת לבן להתאהב בה, ולהפך לגמרי את אופיו, צורתו, מחשבותיו, וחלומותיו.

סרט מוזר מאוד, המשתמש בצורה מוד-רנו ומעניינת בצבעים, במוסיקה ובמצלמה.

★ מקרה אשה (סטודיו, ת"א) המוות המתחל לפורר את האדם עוד בחייו, התפוררות הערכים, התפוררות הגוף, התפוררות הרגשות, הכל מתפורר בסרטו הראשון של זאק מורי קטמור, בכיכובה של הלית קטמור.

הסיפור מבצע את העיונותיו בצילומים מצוינים ומוזעזעים, בעזרת אובייקטים המש-נים את צורתם המקובלת. העלילה והדיאלוגים נראים מיותרים ופוגמים.

★ הו (סינרמה, ת"א) זהו סרט על שוד העוסק לא בשוד עצמו אלא בנפשו של השודד. נהג מירוצים, שהפך נהג של חבורת גנגסטרים, מנצל את ההזדמנות ש-הגנגסטר הראשי מה, כדי לנסות לתכנס את מקומו. הוא מבצע את מה שמבצע רק למען הפירסומת ואהדת הקהל, ובסוף הטוב מגזת את האמת על הפירסומת והאהדה הזאת.

★ כושה (פריה, ת"א) סרטו המצויין של ברגמן העוסק בנפשם וחייהם של זוג אנשים על רקע מלחמת זועות, המשנה אותם להלוטין, ומאפשרת לגלות לנו ולהם כי המקור האמיתי לכל הזועות הוא בנפשו של האדם.

★ היו זמנים במערב (אלנבי, ת"א) סרבינו ליאנה, האיש שהמציא את המערבון האיטלקי, ונכנע לטעם האמריקאי, הראה את המערב עם אשה יפהפיה בתוכו תוך מאבק בין קבוצות בריונים על אחורי תה.

יש בסרט סצנות שלא תישכחנה ויש משחק מיוחד במינו של הנרי פונדה ו-צירלס ברונסון.

★ בוקר טוב, צ'ארלס (במה 5) שלשה מערכונים, אחד כתוב ומבוצע בי-שטחיות משועת (ההוצאה להורג), האחר סתם בדיחה שטוחית (סלח לי אם אני לא קליין), והאחרון, המשא את שם הערב, חביב, ואפילו מעורר מחשבות. את שלושי-תם חיבר מי שביים ומשתתף כשחקן בשני מערכונים: **פיליפ שפרין ווגנר**. **שלמה פז**, כסמל שאינו ממהר להוציא להורג גינון למות, היצוני חסר-רגש ומשום כך לא משכנע. לעומת זאת הוא משעשע למדי כאורה המקדים מאד להיכנס למיטתו במ-לון זול, בערב יום-עצמאות ישראלי. מש-חקר של **יובל פלג** זהה לאותה רמה חובבנית, בה אפשר לו לביים את אחד המערכונים.

★ ידירי הארווי (תיאטרון עירוני חיפה) קומדיה מאולצת של **מרי צ'יינס**, שהצליחה לכבוש את התיאטרון האמריקני יותר משנייה מעידה על אופי גיבוריה, הינה כסיסמוגראף למטאליותו של צופה-התיאטרון האמריקני המצוי, כיום, וכפי ש-היא מוצגת בחיפה, מקפיצה ההצגה את צופיה חזרה אל שנת 1944 (בה נתקיימה הבכורה), ועוד אל לפני כן. לא שהעלילה מתרחשת אז, אלא שהחומר, הבימוי, המש-חק והתפאורה נראים כה בלים ומאובקים, עד כי בקושי יאה להם סגנון הימים ההם. **היי קיילום** עשה כאן עבודה בינונית, בלתי חשובה. עלילת הארנב הלבן הדיזיני של הגברת צ'יינס, ניראית ונשמעת מיושנת, בעלת גר-

במה עולים לירושלים?

ביאגרי עולים לירושלים!

דחי

סולפרין
נגד השמפו קשקשים
Dr. Dealle

הטפוח היעיל נגד קשקשים

הכסף אינו מהווה בעיה!

אולמי, גן אורנים" בחידוש מפתיע לחורף! חופה מלכותית, כיבוד קל, משקאות ומוסיקת רקע

החל מ-4 ל"י
מ-100 עד 2000 מקומות כשר למהדרין

בני התעבות
תל אביב
779324

ח ס נ ו י

קיבכת חשבונך, פרע נא אותו בהקדם.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאודאר 136. מען מברקי: עולמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פ"ק 6 • גלופוס: צינגורסיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

עליזה רוזן ועמיאל שוין ב"כלאדם" חובבים מיקצועיים